

[Enggaard.]

alt det, der spiller en rolle, når vi i dag diskuterer skatter og afgifter og dermed virkningen for befolkningen.

Det, jeg her tænker på, er den opsvulmning af udgifterne, som udforudset er sket for undervisningsministeriets og socialministeriets område, for nu at nævne de to største bidragsydere, hvor vi vel også for 1973-74 må regne med, at den udgiftsstigning, som allerede nu kan konstateres, vil spise en meget betragtelig del af de surt erhvervede besparelser op igen. Det er hermed, jeg mener at kunne sige, at budgetministeren er i indre balance, men det er altså en ting, som næppe i den henseende må siges at være ønskelig.

Socialministeren, som gav en kort redogørelse for sine principielle overvejelser i forbindelse med overflytning af det særlige folkepensionsbidrag til det almindelige skatteområde, erklærede, at der var ikke videre hensigter om at røre pensionsbidraget eller dagpengefonden. Jeg er glad for tilkendegivelsen, men må konstatere, at det, der altså her er sket på pensionsområdet, ikke kan siges at være resultat af en velovervejet bestræbelse, men snarere er en finanspolitisk ting, en skattepolitisk ting, som er taget ind i billedet uden disse principielle overvejelser.

Ordføreren fra socialistisk folkeparti, hr. Ømann, var jo fremme med endnu flere bebudelser af, hvad socialdemokratiet og socialistisk folkeparti i fællesskab ville gøre. Hr. Ømann nævnede, hvad der med sikkerhed ville komme, nemlig de skærpede formueskatter; her talte han altså også på regeringens vegne.

Med forudsætning i et EF-nøj den 2. oktober gik hr. Ømann videre og sagde, at næste skridt var en grundstigningsskat; jeg måtte forstå hr. Ømann sådan, at der var tale om en tilbagevenden til den form for grundstigningsbeskatning, som vi kendte op til engang i 1960'erne, og som efter min mening havde en højst uheldig virkning og i hvert fald konstaterbart havde den virkning, som vi også frygter skatten ved salg af fast ejendom vil få, nemlig at den tvinger priserne på fast ejendom i vejret og dermed i realiteten virker inflationsfremmende og betales af nogle andre end dem, det var tilsigtet.

Hr. Ømann nævnede, at i den situation

måtte en kapitalvindingsskat i en ny udgave komme ind i billedet; der var mange uudtømte muligheder på dette område. Og jeg må sige, at det er jo i den forstand, som hr. Ømann lagde det frem, nogle artige bebudelser, han gør: Jeg tror dog, det må give anledning til, at man begynder at overveje inden for socialdemokratiet og regeringen, om de ting, som hr. Ømann her lægger frem som sin alternative politik i tilfælde af et nej til EF den 2. oktober, har bærekraft i så stor en flade her i dette folketings, som det umiddelbart bliver fremstillet.

Det, som principielt egentlig var det interessanteste i hr. Ømanns indlæg, var imidlertid dette, at efter ligesom at have taget æren af, at man foreslår den særlige afgift ved salg af fast ejendom sat op fra 1 til 2½ pct. — det forstod jeg var noget, der var kommet næsten som et krav fra SF, og det var man glad for — vender hr. Ømann det om bagefter og siger: men der er jo også tilfælde, hvor der ingen fortjeneste foreligger, og dér henstiller hr. Ømann, at man ser på sagen — jeg går ud fra i den hensigt at finde en eller anden form for refusionsordning for sådanne erlagte afgifter, hvor der ingen fortjeneste ligger bag.

Jeg kan i det saglige om det sidste ikke være uenig, men vil også gerne understrege, at dér, hvor der vitterligt foreligger et tab, eller som et meget typisk eksempel, hvor kommuner sælger grunde til boligformål eller til erhvervsformål uden fortjeneste til kostprisprincippet, vil det være en rimelig ting, om end det administrativt næppe er uden bekymringer. Det principielle i sagen er imidlertid, at socialistisk folkeparti, som har presset en stigning frem fra 1 til 2½ pct. for denne særlige afgift, derefter ligesom vil prøve at trække sympati frem fra kredse af befolkningen, som ville blive ramt, også selv om de fik et tab i denne situation. Og denne dobbelthed i argumentationen og i baggrunden for hele dette politiske spil ville jeg gerne påtale.

Jeg tror, det er vigtigt, at det udvalgsarbejde, som genoptages en halv time efter, at dette møde er afsluttet, ikke bliver en ren formalitet, men at vi kan diskutere de ting, som har været fremme i debatten her i formiddags ud over de ændringsforslag, som er bebudet fra finansministerens side, sådan at